

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 7Cpr/30/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517205377
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Júlia Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2022:3517205377.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, sudkyňou JUDr. Júliou Prikrylovou, v právnej veci žalobcu: Spolu pre Bystricu, IČO: 42 275 318, so sídlom Centrum 26/31, 017 01 Považská Bystrica (predtým: G. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, XXX XX C.), zastúpeného: JUDr. Martin Bicko, advokát, so sídlom Dukelská 972/7, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanému: YURA Corporation Slovakia, s. r. o., IČO: 35 913 061, so sídlom Púchovská cesta 413, 020 61 Lednické Rovne, zastúpený: KPMG Legal s.r.o., IČO: 47 238 623, so sídlom Dvořákovo nábřeží 10, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 1.714,93 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Pôvodná žalobkyňa sa podaným návrhom doručeným súdu dňa 13.03.2017 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.714,93 EUR spolu s príslušenstvom a nahradiť žalobcovi trovy konania. Žalobný návrh odôvodnila tým, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 04.09.2006, od 04.09.2006 u žalovaného pracovala na pozícii výrobný pracovník. Dňa 11.03.2016 so žalovaným skončila uvedený pracovný pomer dohodou a to ku dňu 14.03.2016. Dôvodom skončenia pracovného pomeru bola zdravotná nespôsobilosť zamestnanca na výkon práce. Jej zdravotná nespôsobilosť, ktorá bola dôvodom na skončenie pracovného pomeru označenou dohodou bola choroba z povolania diagnostikovaná ako „Sy canalis carpi bilat - choroba z dlhodobého jednostranného a nadmerného zaťaženia, pol 29-40". Táto choroba z povolania jej bola prvýkrát zistená dňa 02.06.2015. Uznaná jej bola po dlhodobej liečbe a operáciách dňa 13.04.2016. Ku dňu 14.03.2016 bol so žalobkyňou rozviazaný pracovný pomer pre túto chorobu z povolania. Podľa § 76 ods. 3 Zákonníka práce zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončí pracovný pomer výpoveďou alebo dohodou z dôvodov, že zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre pracovný úraz, chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou, alebo ak na pracovisku dosiahol najvyššiu prípustnú expozíciu určenú rozhodnutím príslušného orgánu verejného zdravotníctva, patrí pri skončení pracovného pomeru odstupné v sume najmenej desaťnásobku jeho priemerného mesačného zárobku. Žalobkyňa uvádza, že je nepochybné, že je ešte počas trvania pracovného pomeru vznikla choroba z povolania. Na túto sa dlhodobo liečila a táto jej bola uznaná ešte pred rozviazaním pracovného pomeru. Inou chorobou netrpela a nebol ani iný dôvod na rozviazanie pracovného pomeru. Pri rozviazaní pracovného pomeru je bolo vyplatené odstupné vo výške trojnásobku jej priemerného mesačného zárobku. Ako uviedla, pracovný pomer bol rozviazaný dohodou z dôvodu, že som nemohla vykonávať povolanie pre chorobu z povolania. Má za to, že s poukazom na § 76 ods. 3 Zákonníka práce je patrí odstupné vo výške desaťnásobku jej priemerného mesačného zárobku, nie len trojnásobku ako jej bol vyplatený. Dňa 30.06.2016 žalovaného vyzvala prostredníctvom advokát na doplatenie odstupného. Žalovaný si výzvu prevzal dňa

01.07.2016. Žalovaný jej v lehote stanovnej v označenej výzve nedoplatil s tým, že tento dôvod skončenia pracovného pomeru neuznáva. Žalobkyni teda chýba doplatiť odstupné vo výške sedemnásobku jej priemerného mesačného zárobku. Podľa § 134 ods. 1) priemerný zárobok na pracovnoprávne účely zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Podľa ods. 2.) rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak. Priemerný čistý mesačný zárobok žalobkyne na pracovnoprávne účely za posledných 12 mesiacov ku dňu skončenia pracovného pomeru bol 244,99 € mesačne. Celkové nevyplatené odstupné predstavuje sumu 1.714,93€. Podľa § 76 ods. 5 ZP, odstupné vypláca zamestnávateľ po skončení pracovného pomeru v najbližšom výplatnom termíne určenom u zamestnávateľa na výplatu mzdy, ak sa zamestnávateľ nedohodne s uvoľňovaným zamestnancom na výplate odstupného inak. Odstupné bolo v zmysle § 76 ods. 5 ZP splatné do 31.03.2016. Od 01.04.2016 je žalovaný v omeškaní. Prvý deň omeškania bol 01.04.2016. Úroková sadzba k tomu dňu bola 0%. Výsledná výška úrokovej sadzby je teda 5%. Žalobkyňa má za to, že predložených dôkazov a v zmysle citovaných zákonných ustanovení je preukázané, že jej vzniklo voči žalovanému právo na doplatenie odstupného vo výške 1.714,93€. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa predložil súdu ako dôkaz hlásenie choroby z povolania zo dňa 15.04.2016 od spoločnosti OMZA TRADE s.r.o., Dubnica nad Váhom, lekársky posudok o uznaní choroby z povolania a ohrozenia chorobou z povolania č. XX/XXXX zo dňa 15.04.2016, lekársky posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 15.04.2016.

2. Okresný súd Považská Bystrica dňa 21.03.2017 vydal platobný rozkaz č.k. XC/XX/XXXX-XX, ktorým zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.714,93 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.714,93 Eur od 01.04.2016 do zaplatenia.

3. Žalovaný podal v zákonnej lehote odpor proti platobnému rozkazu, v ktorom žiadal platobný rozkaz zrušiť a následne žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že žalobkyňa v návrhu tvrdí, že k rozviazaniu pracovného pomeru Dohodou došlo z dôvodu, že pre chorobu z povolania nespela vykonávať svoje povolanie a s poukazom na § 76 ods. 3 Zákonníka práce sa preto domáha doplatenia odstupného vo výške sumy 1.714,93Eur s príslušenstvom, ktorá predstavuje rozdiel medzi skutočne vyplateným odstupným vo výške trojnásobku priemerného mesačného zárobku a odstupným podľa § 76 ods. 3 Zákonníka práce, ktoré má byť najmenej vo výške desaťnásobku priemerného mesačného zárobku. Toto tvrdenie žalobkyne však vôbec nezodpovedá skutočnosti, nakoľko k skončeniu pracovného pomeru Dohodou nedošlo z dôvodu, že žalobkyňa ako zamestnanec nespela vykonávať prácu pre pracovný úraz, chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou, tak ako to vyžaduje § 76 ods. 3 Zákonníka práce. Choroba z povolania bola totiž žalobkyni uznaná Lekárskym posudkom až dňa XX.X.XXXX, t.j. až po dni skončenia Pracovného pomeru (14.3.2016). Existencia choroby z povolania teda nemohla byť dôvodom uzatvorenia Dohody, ktorou sa skončil Pracovný pomer, nakoľko v čase uzatvorenia tejto Dohody (11.3.2016) ešte nebola žalobkyni žiadna choroba z povolania uznaná. Z § 8 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších právnych predpisov („Zákon o sociálnom poistení“) pritom jednoznačne vyplýva, že aby určitá choroba mohla byť považovaná za chorobu z povolania: i) musí ísť o chorobu zaradenú do zoznamu chorôb z povolania ii) musela vzniknúť za podmienok stanovených v zozname chorôb z povolania zamestnancovi pri plnení pracovných úloh alebo v súvislosti splnením pracovných úloh iii) musí byť za chorobu z povolania uznaná príslušným zdravotníckym zariadením. Za takéto zariadenie sa podľa § 31a ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v znení neskorších predpisov („Zákon o ochrane verejného zdravia“) rozumie špecializované pracovisko, ktorým je poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, ktorý poskytuje zdravotnú starostlivosť, ktorú vykonávajú lekári s odbornou spôsobilosťou na výkon špecializovaných pracovných činností v špecializačných odboroch pracovné lekárstvo, klinické pracovné lekárstvo, klinická lexikológia, alebo dermatovenerológia. Žalovaný sa vo svojom podaní odvoláva na ustanovenia § 31a ods. 15 a § 31a ods. 13 Zákona o ochrane verejného zdravia. Keďže lekársky posudok o uznaní choroby z povolania bol v prípade žalobkyne vydaný až dňa 15.4.2016, a teda až týmto dňom jej bola uznaná choroba z povolania (t.j. až týmto dňom boli v zmysle § 8 ods. 2 Zákona o sociálnom poistení splnené podmienky na to, aby u žalobkyne mohlo ísť o chorobu z povolania), nemohlo dňa 11.03.2016 dôjsť k uzatvoreniu Dohody, ktorou sa skončil pracovný pomer z dôvodu existencie choroby z povolania. Podľa § 76 ods. 3 v spojení s § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce sa vyžaduje, aby v prípade uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru z dôvodu, že zamestnanec

nesmie pre chorobu z povolania vykonávať svoju doterajšiu prácu, bola choroba z povolania uznaná na základe lekárskeho posudku, ktorým sa rozumie len lekársky posudok podľa § 31 ods. 13 Zákona o ochrane verejného zdravia. Bez existencie tohto lekárskeho posudku nie je v zmysle Zákonníka práce možné z tohto dôvodu skončiť Pracovný pomer. Skutočnosť, že k uznaniu choroby z povolania došlo až po skončení pracovného pomeru, pritom potvrdzuje aj samotná žalobkyňa, keď vo svojom návrhu uvádza, že „uznaná (choroba z povolania) mi bola po dlhodobej liečbe a operáciách dňa 13.4.2016" (i keď tu žalobkyňa uvádza deň uznania choroby na Regionálnej komisii pre posudzovanie chorôb z povolania v Martine, hoci za deň uznania sa považuje až deň vydania príslušného lekárskeho posudku). Na ďalšej strane návrhu však už žalobkyňa v rozpore s vlastným tvrdením uvedeným v predchádzajúcom bode ako aj v rozpore so skutočnosťou tvrdí, že na chorobu z povolania sa dlhodobo liečila a táto jej bola „uznaná ešte pred rozviazaním pracovného pomeru". Len pre úplnosť uvádzame, že deň prvého zistenia choroby, ktorým je 2.6.2015 (ako sa uvádza v hlásení choroby z povolania zo dňa 15.4.2015) nie je dňom uznania choroby z povolania, a preto pre účely skončenia pracovného pomeru z dôvodu existencie choroby z povolania nie je rozhodujúci. Rovnako je nepravdivé aj ďalšie tvrdenie žalobkyne, že žiadnu inou chorobou netrpela a nebol ani iný dôvod na ukončenie pracovného pomeru. K rozviazaniu pracovného pomeru so žalobkyňou došlo z dôvodu zdravotnej nespôsobilosti na výkon dovtedy vykonávanej práce, čo vyplýva aj z článku II. Dohody, a nie z dôvodu nemožnosti vykonávať prácu pre existenciu choroby z povolania. Táto nespôsobilosť spočívala v tom, že žalobkyni sa neodporúčalo ďalej pracovať v dlhodobom stoji, predklone a sede a dvíhať ťažké bremená, a to pre ochorenie chrbtice, pre ktoré je jej priznaná 45 % invalidita. Túto skutočnosť potvrdzuje lekárska správa I.. S. Y. - KRANIUM s.r.o.. so sídlom: Pod Lachovcom 1727, Púchov, zo dňa 3.11.2015. ako aj výmenný list - poukaz vystavený I.. B. C. dňa 7.9.2015, ktoré žalobkyňa sprístupnila žalovanému. Keďže žalovaný nemal pre žalobkyňu vhodné náhradné pracovné zaradenie vyhovujúce týmto požiadavkám, čo potvrdzuje vyjadrenie I.. D. H. I., vedúceho tímu Pracovnej zdravotnej služby žalovaného, na žiadosť žalobkyne ukončil pracovný pomer Dohodou z dôvodu zdravotnej nespôsobilosti na výkon dovtedy vykonávanej práce. Táto zdravotná nespôsobilosť pritom vznikla z inej diagnózy (ochorenie chrbtice) ako bola diagnóza, pre ktorú bola po skončení pracovného pomeru žalobkyni uznaná choroba z povolania (choroba z dlhodobého jednostranného a nadmerného zaťaženia, pol. 29-40 - Sy canalis carpi bil., čo je kompresná neuropatia v oblasti zápästia). Okrem toho, ani lekárska správa I.. Y. ani výmenný list I.. C. nie sú lekárske posudkami podľa § 31 ods. 13 Zákona o ochrane verejného zdravia, ktorými by mohla byť uznaná choroba z povolania. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že choroba z povolania bola žalobkyni uznaná Lekárskym posudkom, ktorý bol vyhotovený o približne jeden kalendárny mesiac neskôr, ako došlo k skončeniu pracovného pomeru Dohodou. Keďže teda v čase uzavretia Dohody nebola žalobkyni uznaná choroba z povolania, nemohlo dôjsť a ani nedošlo k skončeniu Pracovného pomeru pre chorobu z povolania, a teda žalobkyni nevznikol nárok na odstúpenie podľa § 76 ods. 3 Zákonníka práce. Preto v nadväznosti na uvedené žalovaný navrhuje tunajšiemu súdu, aby s poukazom na ustanovenie § 267 ods. 3 CSP zrušil platobný rozkaz a následne, po vykonanom dokazovaní, vydal rozsudok, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania proti žalobkyni.

4. Okresný súd Považská Bystrica uznesením zo dňa 12.04.2017 č.k. XC/XX/XXXX-XX zrušil platobný rozkaz č.k. XC/XX/XXXX-XX. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.05.2017.

5. Pôvodná žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 16.05.2017 o. i. uviedla, že nie je pravdou, že by sa jej pracovný pomer u žalovaného neskončil preto, že pre chorobu z povolania, resp. pre ohrozenie takouto chorobou, nesmela vykonávať prácu. Žalovaný ako jej dnes už bývalý zamestnávateľ vedel najneskôr od 29.06.2015, že sa lieči na chorobu s diagnózou „Sy canalis carpy bilat G560", teda na totožnú chorobu, ktorá bola neskôr uznaná ako choroba z povolania. Od tohto dátumu bola pre túto chorobu práceneschopná a túto práceneschopnosť zamestnávateľovi riadne oznámila. Je teda nepochybné, že žalovaný vedel, pre akú chorobu je práceneschopná a aká choroba jej je diagnostikovaná. Predpokladal, že táto bude aj v budúcnosti stanovená ako choroba z povolania, nakoľko takúto diagnózu vedie v evidencii priznaných chorôb z povolania a ohrození chorobou z povolania. Žalovaný v podanom odpore uvádza, že choroba z povolania žalobkyni vznikla až po skončení pracovného pomeru. Takéto tvrdenie považuje za nesprávne. Od vzniku choroby, t.j. od 02.06.2015 do skončenia liečenia, resp. do formálneho uznania choroby z povolania, sa na túto chorobu liečila a jej stav sa vyvíjal. Dátum prvého zistenia príznakov choroby z povolania bol u žalobkyni diagnostikovaný dňa 02.06.2015, teda v dobe, keď bola zamestnancom žalovaného. Navyše táto choroba jej vznikla za pracovných podmienok, ktoré boli pri vykonávaní práce u žalovaného a na jeho

pracovisku. Uvádza tiež, že pred nástupom do zamestnania dňa 25.08.2006 absolvovala podrobnú vstupnú lekársku prehliadku so záverom spôsobilá pracovať na pracovisku. Ďalej sa zúčastňovala pravidelných lekárskech prehliadok, naposledy dňa 06.09.2013 a 03.04.2014, so závermi schopná uvedenej práce aj v nočných hodinách. Nemožno teda súhlasiť s tvrdením žalovaného, že choroba z povolania jej vznikla až po skončení pracovného pomeru. Žalovaný v podanom odpore ďalej uvádza, že pre vznik nároku je rozhodujúci dátum uznania choroby z povolania a nie dátum vzniku choroby (dátum jej prvého zistenia). Zákonník práce v § 76 ods. 3 vymedzuje nárok na odstupné pozitívnu podmienkou tak, že zamestnancovi patrí odstupné v prípade, ak nesmie vykonávať prácu pre chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou. Zákonník práce nepodmieňuje nárok na odstupné formálnym uznaním choroby z povolania. Vznik nároku na odstupné je viazaný na vznik choroby z povolania ako takej alebo aj pre ohrozenie touto chorobou a nemožnosť ďalej vykonávať prácu pre túto chorobu alebo ohrozenie. Proces stanovenia diagnózy a posúdenie pracovného prostredia môže trvať určitý čas. Ideálny prípad, keď „dátum prvého zistenia choroby“ a „dátum uznania choroby z povolania“ je totožný je extrémne zriedkavý. Rozdiel môže trvať i niekoľko rokov. Z tohto dôvodu sa stanovuje dátum „prvého zistenia choroby“. Jej uznanie bolo len formálnym zavŕšením liečby a nemá vplyv na okolnosti jej vzniku resp. na nároky z tejto choroby. Od tohto dátumu je možné realizovať nárokovateľné plnenia napr. z portfólia Sociálnej poisťovne a pod. Aj v iných prípadoch, kedy vznikajú určité nároky z choroby z povolania, sa neurčuje vznik takýchto nárokov formálnym uznaním choroby, ale určuje sa ku dňu vzniku tejto choroby. Takto je to napr. aj pri vyplácaní invalidného dôchodku, kedy pre posúdenie vzniku invalidity je vždy rozhodujúci dátum zistenia ochorenia. Následne sa po uznaní invalidity vypláti dôchodok späťne ku dňu vzniku invalidity. Obdobný systém a výklad platí aj napr. u starobného dôchodku alebo pri vyplácaní úrazovej renty. Navyše podľa § 76 ods. 3 ZP stačí na nárok na odstupné vo výške desať násobku priemerného mesačného zárobku aj len ohrozenie touto chorobou. To, že je žalobkyňa ohrozená takouto chorobou, vedel žalovaný už v čase, kedy sa začala liečiť na túto chorobu t.j. najneskôr od 29.06.2015, kedy začala byť práceneschopná. Ďalej k veci uvádza nasledovné. Pred spísaním dohody pôvodná žalobkyňa žiadala žalovaného, aby bol do dohody uvedený dôvod skončenia pracovného pomeru (pracovná nespôsobilosť pre chorobu z povolania - § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce). Bolo jej však povedané, že to nie je potrebné do dohody takto špecificky uviesť, a že postačuje tam uvedený dôvod - zdravotná nespôsobilosť. V dôsledku toho mala za to, že tam uvedený dôvod - zdravotná nespôsobilosť je choroba z povolania, na ktorú u žalovaného ochorela a ako práva neznalý človek v tomto nevidela rozdiel. Má za to, že takýmto konaním žalovaného bola ukrátená na výške odstupného. Možno vysloviť názor, že žalovaný využil jej nevedomosť a ako dôvod uviedol iba všeobecnú formuláciu, čím ju uviedol do omylu. Žalovaný vedel, že trpí chorobou z povolania, resp. že je ňou ohrozená, a že jej prislúcha vyššie odstupné. Preto dohodou, ktorú sám pripravil naformuloval tak ako naformuloval a vyplátiť jej iba trojnásobné odstupné. Vedel, že ak by nepristúpila na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru, musel by jej dať z toho dôvodu výpoveď, lebo by jej nemohol pridelovať prácu, podľa jej pracovného zaradenia. Dôvody skončenia pracovného pomeru však sú v tomto prípade pre žalobkyňu podstatné v tom zmysle, že môžu zakladať nárok na odstupné, a to vo výške desaťnásobku priemerného mesačného zárobku. Podľa rozhodnutia NS ČR 21 Cdo/1779/2010: „Aj keby dôvody uvedené v dohode nezodpovedali tomu, prečo účastníci pristúpili k skončeniu pracovného pomeru dohodou, nezakladá to neplatnosť dohody, uvedené má za následok len to, že pri posudzovaní tých práv a povinností účastníkov, pre ktoré môže byť významný dôvod skončenia pracovného pomeru je potrebné vychádzať iba z dôvodov, ktoré boli skutočnou príčinou skončenia pracovného pomeru, nedá sa prihliadať k tomu, čo o dôvodoch rozviazania pracovného pomeru bolo uvedené v dohode“. Súd je teda pri preskúmaní žalovaného nároku povinný skúmať, aké boli skutočné dôvody skončenia pracovného pomeru. Skutočným a jediným dôvodom skončenia pracovného pomeru bola len choroba z povolania. Nemala žiadny iný záujem skončiť pracovný pomer. Rodinné a sociálne pomery jej to nedovoľovali. Manžel žalobkyne je invalidný dôchodca a navyše má maloleté deti.

6. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 09.04.2018 o.i. uviedol, že z vyjadrenia žalobkyne podľa jeho názoru vyplývajú tri základné línie argumentácie žalobkyne, a to: vedomosť Žalovaného o chorobe z povolania a jej predpoklad, právna relevancia okamihu vzniku a uznania choroby z povolania, právny nárok na odstupné podľa § 76 ods. 3 zákona č. 311/2011 Z. z. Zákonník práce v platnom znení (ďalej len „Zákonník práce“). Podľa článku II Vyjadrenia žalovaný vedel o chorobe z povolania žalobkyne a jej diagnostikovanie v budúcnosti predpokladal. Podľa jeho názoru ide o ničím nepodložené domnienky, keďže žalobkyňa nemôže mať vedomosť o tom, čo žalovaný vedel či predpokladal. Navyše zastáva názor, že vznik choroby nie je možné predpokladať, a táto skutočnosť v prejednávanej veci nemá žiadnu právnu relevanciu. Z Vyjadrenia žalobkyne vyplýva, že počas trvania pracovného pomeru absolvovala

pravidelné lekárske prehliadky. Vstupnú prehliadku mala absolvovať 25. augusta 2006 a poslednú 3. marca 2014, pričom podľa výsledkov týchto prehliadok bola žalobkyňa spôsobilá pracovať na pracovisku žalovaného. Choroba z povolania mala podľa tvrdení žalobkyne vzniknúť už 2. júna 2015. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa u žalovaného pracovala približne 8 rokov bez akýchkoľvek príznakov choroby z povolania, čo podporuje argument, že žalovaný nemohol chorobu z povolania žalobkyne predpokladať. Na základe znenia článku III Vyjadrenia sa žalovaný domnieva, že žalobkyňa si zamieňa a dôsledne nerozlišuje medzi skutkovými tvrdeniami žalovaného súvisiacimi so vznikom a uznaním choroby z povolania. Žalovaný naďalej trvá na tom, že choroba z povolania bola uznaná po skončení pracovného pomeru, a preto nemožnosť vykonávať prácu pre chorobu z povolania žalobkyne nemohla byť dôvodom pre uzatvorenie dohody o skončení pracovného pomeru. Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, o chorobe z povolania možno hovoriť len za predpokladu, že je za takúto chorobu uznaná príslušným zdravotníckym zariadením. Ak teda v čase uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru choroba z povolania uznaná nebola, nemohla byť ani dôvodom pre skončenie pracovného pomeru. Podľa § 31 a ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v rovnakom znení aj v období od júna 2015 do marca 2016) „Ak poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, ktorý poskytuje zdravotnú starostlivosť fyzickej osobe, má podozrenie, že jej ochorenie súvisí s vykonávanou prácou, odošle ju na vyšetrenie lekárovi s odbornou spôsobilosťou...“. Žalobkyňa počas trvania pracovného pomeru pravidelne absolvovala lekárske prehliadky, na základe ktorých bola uznaná za spôsobilú na výkon práce na pracovisku žalovaného. Ak teda existovalo čo i len podozrenie, že ochorenia žalobkyne môže byť chorobou z povolania, ošetrojúci lekári si mali splniť zákonnú povinnosť citovaných v predchádzajúcom bode. Zanedbanie tejto povinnosti ošetrojúcich lekárov však nemôže byť na ťarchu žalovaného. Žalovaný má za to, že od prvej identifikácie choroby (podľa tvrdení žalobkyne 2. júna 2015) až do skončenia pracovného pomeru dohodou ku dňu 14. marca 2016 bol dostatočný časový priestor pre uznanie predmetného ochorenia za chorobu z povolania, k čomu však nedošlo. Skutočným dôvodom skončenia pracovného pomeru bola zdravotná nespôsobilosť žalobkyne na výkon práce a objektívna nemožnosť žalovaného preradiť žalobkyňu na inú pracovnú pozíciu. Dôvodom zdravotnej nespôsobilosti žalobkyne bolo ochorenie chrčtice, za ktoré bola žalobkyňi priznaná čiastočná invalidita (lekári žalobkyňi neodporúčali ďalej pracovať v dlhodobom stoji, predklone a sede a dvíhať ťažké bremená). Argument žalobkyne, v zmysle ktorého je uznanie choroby z povolania len formálnym zavŕšením liečby a nemá vplyv na vznik nárokov z tejto choroby podľa názoru žalovaného bez ďalšieho neobstojí. Práve naopak, moment uznania choroby z povolania žalobkyne má v prejednávanej veci zásadný význam. Aby bol daný nárok žalobkyne na odstupné v sume najmenej desaťnásobku jej priemerného mesačného zárobku, jej pracovný pomer so žalovaným sa musel skončiť výpoveďou alebo dohodou z dôvodov upravených v § 76 ods. 3 Zákonníka práce. V zmysle skutkových tvrdení žalobkyne má byť týmto dôvodom choroba z povolania, čo však nevyplýva ani zo samotnej dohody o skončení pracovného pomeru a ani z inej relevantnej právnej skutočnosti. Na rozdiel od výpovede, ktorá je jednostranným právnym úkonom, ktorý zamestnanec čo do obsahu a formy nemôže ovplyvniť, dohoda o skončení pracovného pomeru je dvojstranným právnym úkonom, ktorým na základe zhodného prejavu vôle zamestnanca a zamestnávateľa dochádza ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu. Zhodný prejav vôle sa nedotýka len skončenia pracovného pomeru ako takého, ale aj dôvodu jeho skončenia. Vychádzajúc z uvedenej právnej charakteristiky tohto právneho úkonu, dôvod skončenia pracovného pomeru nemožno determinovať a ani vykladať na základe skutočností, ktoré stranám dvojstranného právneho úkonu neboli známe v čase jeho uzatvorenia. Z doposiaľ uvedeného celkom jednoznačne vyplýva, že existencia choroby z povolania nemohla byť v čase uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru žalobkyňi ani žalovanému známa. Preto nemožno ani prijať záver, že dôvodom skončenia pracovného pomeru bola neschopnosť žalobkyne vykonávať prácu pre chorobu z povolania. Pokiaľ teda žalobkyňa vo svojom Vyjadrení (článok IV.) argumentuje nepodmienenosťou nároku na odstupné „formálnym“ uznaním choroby z povolania a samotný vznik nároku viaže na moment vzniku choroby z povolania ako takej, túto argumentáciu v prejednávanej veci nemožno zohľadniť. Predmetnú argumentáciu totiž nemožno vzťahovať na dôvod skončenia pracovného pomeru uvedený v dohode o skončení pracovného pomeru (v tomto prípade na zdravotnú nespôsobilosť zamestnanca na výkon práce), ktorý je založený na slobodnej vôli jej účastníkov (Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. októbra 2016, sp. zn. 11 CoPr/10/2016). Žalobkyňa taktiež nijakým spôsobom nepreukázala tvrdenie uvedené v článku V. Vyjadrenia, podľa ktorého pri podpise dohody o skončení pracovného pomeru žiadala, aby bola ako dôvod skončenia uvedená pracovná nespôsobilosť pre chorobu z povolania. Rovnako nemôže obstať ani argument o neznalosti práva žalobkyne a údajnom uvedení do omylu pri podpise dohody o skončení pracovného pomeru. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný zastáva názor,

že počas trvania pracovného pomeru nemohlo dôjsť k naplneniu hypotézy právnej normy obsiahnutej v § 76 ods. 3 Zákonníka práce, žalobkyni uplatňovaný nárok nevznikol, následkom čoho žaloba nie je dôvodná.

7. Pôvodná žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 17.05.2018 o.i. uviedla, že žalovaný namieta, že o chorobe žalobkyne z povolania resp. o ohrození ňou nevedel. K jeho argumentom žalobkyňa uvádza, že je nepochybné, že žalovaný vedel o chorobe žalobkyne z povolania. Toto je jednoznačne preukázané nasledovnými skutočnosťami. S diagnózou „Sy canalis carpy bilat 0560“, teda na totožnú chorobu, ktorá bola neskôr uznaná ako choroba z povolania bola žalobkyňa práceneschopná od 29.06.2015 do 06.09.2015. Túto práceneschopnosť zamestnávateľovi riadne oznámila, nakoľko jej táto povinnosť vyplýva zo zákona. Predložila mu tzv. „PNku“, kde zamestnávateľovi oznámila aj jej diagnózu. To, že bola PN a aj to pre akú diagnózu sám žalovaný potvrdil v zápočtovom liste zo dňa 14.03.2016. Je teda nepochybné, že žalovaný vedel pre akú chorobu je žalobkyňa práceneschopná a aká choroba jej je diagnostikovaná a vedel, že táto choroba je v kategórii chorôb z povolania, nakoľko táto sa nachádza v zozname chorôb z povolania, ktorý je prílohou č. 1 k zákonu č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Táto je uvedená pod položkou č. 29 uvedeného zoznamu. Navyše 29.06.2015 bola žalobkyňa na túto diagnózu aj operovaná. Následne síce do práce nastúpila, ale po čase už pôvodnú prácu pre toto ochorenie nemohla vykonávať a žalovaný ju v zmysle Zákonníka práce mal preradiť na iné pracovné miesto, no takéto pre ňu nemal. To, že zamestnávateľ vedel o jej chorobe z povolania preukazujem aj tým, že dňa 07.03.2016 oznámila žalovanému spoločnosť Pro Benefit s.r.o. ako pracovná zdravotná služba, že žalobkyňa je dlhodobo nespôsobilá na výkon práce u žalovaného. Žalovaný jej ale vzhľadom na jej zdravotný stav nevedel nájsť inú vhodnú pracovnú pozíciu, preto so žalobkyňou rozviazal pracovný pomer, avšak skončenie navonok deklaroval iným ako skutočným dôvodom. Takýmto uvedením do omylu žalobkyňa prišla o zákonné nároky na primerané odstupné. Navyše podľa § 76 ods. 3 ZP stačí na nárok na odstupné vo výške desať násobku priemerného mesačného zárobku aj len ohrozenie touto chorobou. To, že je ohrozená takouto chorobou vedel žalovaný už v čase, kedy sa žalobkyňa začala liečiť na túto chorobu t. j. najneskôr od 29.06.2015, kedy začala byť práceneschopná. K lekárske prehlídkam uvádza žalobkyňa nasledovné. Počas pracovného pomeru u žalovaného absolvovala lekárske prehlídky: dňa 25.08.2006 vstupnú lekársku prehlídku a dňa 03.03.2014 preventívnu lekársku prehlídku. Nie je nijako pochybné a zvláštne, že jej choroba z povolania vznikla 02.06.2015 t. j. viac ako po roku od poslednej prehliadky. Za tento čas sa choroba vyvinula natoľko, že jej stav znemožňoval výkon zamestnania. To, že ju lekár pri prehliadke 03.03.2014 nediagnostikoval žalobkyni nemôže byť na škodu. Jednoznačne trvá na tom, že dôvodom skončenia jej pracovného pomeru bol dôvod uvedený v § 63, ods. 1, písm. c. Zákonníka práce. V práci žalobkyňa skončiť nechcela, inú prácu nemala. Po skončení zostala bez zamestnania. Nebolo teda pre žalobkyňu nijako výhodné v zamestnaní u žalovaného skončiť. K argumentom ohľadne vzniku choroby z povolania uvádza nasledovné. Dátum prvého zistenia príznakov choroby z povolania bol u žalobkyni diagnostikovaný dňa 02.06.2015, teda v dobe, keď bola zamestnancom žalovaného. Navyše táto choroba jej vznikla za pracovných podmienok, ktoré boli pri vykonávaní práce u žalovaného a na jej pracovisku. Nemožno teda súhlasiť s tvrdením žalovaného, že choroba z povolania jej vznikla až po skončení pracovného pomeru. Po skončení pracovného pomeru sa moje sociálne pomery zhoršili. Vzhľadom na jej zdravotný stav a to, že žalovaný pre ňu nemal žiadnu inú vhodnú pozíciu neostávalo nič iné, než ukončiť pracovný pomer. Práca u žalovaného spôsobovala žalobkyni také zdravotné problémy, že bola dlhodobo práceneschopná, absolvovala množstvo vyšetrení, operáciu a ďalšie vykonávanie práce by spôsobilo to isté. V ostatnom zotrváva na svojich vyjadreniach uvedených vo vyjadrení k odporu zo dňa 14.05.2017.

8. Dňa 19.12.2020 doručil právny zástupca žalobkyne súdu návrh na zmenu účastníkov konania na strane žalobcu spolu so zmluvou o postúpení pohľadávky a súhlas subjektu, ktorý mal vstúpiť na miesto žalobcu.

9. Súd uznesením č.k. XCpr/XX/XXXX-XXX zo dňa 24.03.2021 pripustil, aby do konania na strane žalobcu namiesto doterajšieho žalobcu: G. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom V.U. XX, XXX XX C., vstúpil ako žalobca: Spolu pre Bystricu, IČO: 42 275 318, so sídlom Centrum 26/31, 017 01 Považská Bystrica.

10. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 24.09.2021 o. i. uviedol, že v konaní bolo za spornú skutočnosť považované aj to, či žalovaný ako zamestnávateľ vedel o zdravotnej diagnóze pôvodnej žalobkyne a teda či vedel, že ide o chorobu z povolania resp. ohrozenie na túto chorobu. V nadväznosti na to, je potrebné preukázať, či je pre rozhodnutie o nároku je rozhodný deň vzniku choroby z povolania

(deň prvého zistenia) alebo deň uznania. Má za to, že rozhodným dňom je deň vzniku (prvého zistenia) choroby z povolania a že žalovaný ako zamestnávateľ od počiatku „PN“ pôvodnej žalobkyne vedel o jej diagnóze a o ohrození chorobu z povolania. Danú vec treba chronologicky popísať najmä vo vzťahu zdravotnému stavu pôvodnej žalobkyne a jeho progresu. Pôvodná žalobkyňa dňa 02.06.2015 u neurológa I.. N. absolvovala vyšetrenie preto, lebo jej trpeli prsty pravej ruky a v noci sa na to budila. Tento lekár vo svojej správe už uvádza ako diagnózu Syndróm karpálneho tunela 1. dx G56.0. Následne na jeho odporúčanie pôvodná žalobkyňa dňa 22.06.2015 absolvovala na chirurgickej ambulancii I.. W. D. vyšetrenie. Z EMG vyšetrenia (elektromyografie - vyšetrovacia metóda na meranie elektrickej aktivity kostrového svalstva) bolo zrejmé, že išlo o léziu n. medianus so záverom - diagnózou G56.0 - syndróm karpálneho tunela. Uvedený lekár pôvodnú žalobkyňu objednal na 29.06.2015 na operačnú liečbu, ktorú aj podstúpila. Po operácii vypracoval I.. D. lekársku prepúšťaciu správu, z ktorej je zrejmá diagnóza a to G56.0 a tiež to, že táto choroba je hlavná choroba, ktorá najviac ohrozuje zdravie alebo život chorého (pol. 13). Tiež je potrebné uviesť, že v zmysle tejto správy pôvodná žalobkyňa netrpela na iné choroby (pol.14), a tiež že nebola hospitalizovaná v inom zdravotníckom zariadení v tom roku. Dňa 29.06.2015 teda po operácii nastúpila pôvodná žalobkyňa na PN pre diagnózu G56.0 - syndróm karpálneho tunela. Túto práceneschopnosť č. N248962 vystavila jej obvodná lekárka I.. B. C. s dátumom PN od 29.06.2015. Následne absolvovala 01.07.2015 kontrolu u I.. D.. 13.07.2015 u I.. D. absolvovala kontrolné pooperačné vyšetrenie. Následne 06.08.2015 konzultáciu ohľadne rehabilitácii u I.. G. fyzioterapeuta. 28.05.2015 bola na kontrole u obvodnej lekárky I.. C. a 03.09.2015 opäť u fyzioterapeuta. Toto potvrdenie o dočasnej PN č. N24896 bolo zaslané žalovanému, čo potvrdil podpisom a pečiatkou na tomto hlásení a to ku dňu 29.06.2015. Už od tohto momentu mal žalovaný vedomosť o diagnóze pôvodnej žalobkyne a dôvodov PN. Tu sa teda vyvracia jeho účelové tvrdenie, že nevedel na akú diagnózu bola pôvodná žalobkyňa PN a že nemal vedomosť, že tu existuje ohrozenie na chorobu z povolania. Dňa 07.09.2015 pôvodná žalobkyňa nastúpila späť do zamestnania. Toto je zrejmé z potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti č. N248962. Dňa 06.10.2015 bola na kontrolnom vyšetrení u pracovného lekára I.. Ď., ktorý ju mal v evidencii pre chorobu z povolania. Tento v lekárskej správe uvádza, že minimálne od roku 2013 pôvodná žalobkyňa trpela na trpnutie prstov pravého zápästia. Potvrďuje teda, že na uvedenú chorobu trpela (mala príznaky) minimálne od roku 2013. Následne bola pôvodná žalobkyňa pre uvedenú diagnózu v trvalej evidencii u pracovného lekára I.. N. Ď.. Ten už dňa 13.10.2015 popisuje vo svojej správe, že pôvodná žalobkyňa bola vyšetrovaná pre podozrenie na chorobu z povolania s dg. Canalis carpi bilat. Tak isto potvrdzuje, že bola vyšetrená na EMG. Následne tento si vyžiadal hygienický prieskum pracoviska od RÚVZ Považská Bystrica. Následne bola jej choroba kontrolovaná a liečená aj dňa 03.11.2015, kde bola na kontrolnom vyšetrení u neurológa I.. Y.. Táto jej zakázala prácu v dlhodobom stoji aj predklone a tiež zakázala dvíhanie ťažkých bremien. Nevhodná je aj práca pri dlhodobom sedení. Ako už bolo uvedené do zamestnania pôvodná žalobkyňa nastúpila 07.09.2015. Po nástupe žiadala zamestnávateľa o preradenie na inú vhodnú prácu vzhľadom na jej diagnózu a celkový zdravotný stav, no žalovaný jej nevedel ponúknuť inú vhodnú prácu. Vedomosť o jej diagnóze mal žalovaný už oznámením PN, následne sa o tomto utvrdil tiež od I.. Ď., ktorý ako pracovný lekár ju mal v evidencii a na základe jej zdravotného stavu si vyžiadal hygienický prieskum pracoviska od RÚVZ Považská Bystrica. Tak isto opätovnú vedomosť o jej diagnóze si žalovaný potvrdil aj tým, že u neho prebiehal tento hygienický prieskum. Z pracovného pomeru bola prepustená k 14.03.2016. Následne dňa 15.04.2016 pracovný lekár I.. Ď. vypracoval hlásenie choroby z povolania. V tomto hlásení označil deň prvého zistenia choroby z povolania dátum 02.06.2015 a diagnózu G.56.0.- syndróm karpálneho tunela. Tento deň je tým istým dňom, ako pôvodná žalobkyňa absolvovala prvé vyšetrenie u neurológa I.. N. preto, lebo jej trpeli prsty pravej ruky a v noci som sa na to budila. Následne (pre vec nemenej rozhodujúcim faktorom) je to, že dňa 20.05.2016 žalovaný zaslal do Sociálnej poisťovne Oznámenie o poistnej udalosti zo dňa 19.05.2016. Toto oznámenie vyplnil a zaslal sám žalovaný a ňom už označil poistnú udalosť ako chorobu z povolania. Sám uviedol dátum vzniku poistnej udalosti v dôsledku choroby z povolania - dátum zistenia choroby z povolania a to 02.06.2015. Je teda nepochybné, že uviedol tú istú chorobu (označil ten istý zdravotný stav, tie isté príznaky) ako na začiatku popisovala a uvádzala pôvodná žalobkyňa a o ktorý opierala svoj nárok. Sám teda uznal, že tento (a žiadny iný) zdravotný stav bol chorobou z povolania. Popísal tiež jej pracovnú náplň (pol. 12) a uviedol, že táto choroba z povolania vznikla dlhodobým nadmerným a jednostranným zaťažovaním končatín, (Pol. 18). Nebol teda iný zdravotný dôvod, ktorý by zamestnávateľ vedel a mal by byť príčinou rozviazania pracovného pomeru. Iným ochorením pôvodná žalobkyňa netrpela. V čase skončenia pracovného pomeru existovala len táto jediná choroba a to choroba z povolania dg. G.56.0. Pravým dôvodom (zdravotným dôvodom) skončenia pracovného pomeru je a vždy bola len a len popísaná choroba z povolania. Nijaký iný stav, či choroba. Žalovaný vedel o zdravotnom stave pôvodnej žalobkyne - o jej diagnóze od počiatku resp. vedel minimálne o ohrození ňou. Poukazuje

aj na tú skutočnosť, že ak by pôvodná žalobkyňa nepristúpila k dohode, musel by jej žalovaný dať výpoveď podľa niektorého z písmen § 63 ods. 1), inak by sa ocitol v situácii (a aj sa ocitol, lebo jej nevedel ponúknuť inú vhodnú prácu, hoci o ňu žiadala), keď by nemohol splniť svoje povinnosti podľa § 47 ods. 1 písm. a) ZP prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy. (Právni rozhledy č. 9/1995, s. 373 (Krajský súd v Ostrave, sp. zn. 16 Co 44/1995). Napriek tomu, že choroba z povolania predstavuje taký jav, s ktorým sa môže stretnúť každá fyzická osoba v zamestnaneckom alebo v obdobnom pomere v súvislosti s plnením pracovných úloh, v súčasnej dobe nie je v našom právnom poriadku nikde výslovne legislatívne upravený konkrétny postup pri priznávaní choroby z povolania alebo pri ohrození touto chorobou. Zrejme z toho dôvodu je tento proces aj trochu zdĺhavý. Pôvodná žalovaná musela absolvovať viacero odborných lekárskeho vyšetrení svojho zdravotného stavu. Podstúpila operáciu a následné rehabilitácie a kontroly. Bol vyžiadaný u Úradu verejného zdravotníctva v Považskej Bystrici tzv. hygienický prieskum pracoviska pôvodnej žalobkyne, vrátane jej pracovnej anamnézy a snád' okrem žalovanej tieto výsledky nespochybňuje vôbec nikto. Aj na ich základe bolo vydané určite fundované rozhodnutie, ktoré dáva za pravdu pôvodnej žalobkyni, že sa v jej prípade skutočne jedná o chorobu z povolania a takto mali byť voči nej plnené aj nároky v zmysle Zákonníka práce v čase skončenia pracovného pomeru. Ak došlo k zanedbaniu povinností kompetentných pri určovaní choroby z povolania, (napr. že nebola uznaná hneď) nenesie za to zodpovednosť žalobca ako pacient. Navyše je „slabšou stranou“ v spore a je teda potrebné aplikovať výklad práva pre neho priaznivejší. Uvedením všeobecného dôvodu „zdravotné dôvody“ v dohode o skončení pracovného pomeru je iba zastretý hlavný a pravdivý, a aj teda jediný dôvod skončenia pracovného pomeru a to choroba z povolania. Pôvodná žalobkyňa nikdy neiniciovala skončenie pracovného pomeru so žalovanou. Dohoda o skončení pracovného pomeru bola vopred pripravená žalovanou bez toho, aby jej obsah mohla pôvodná žalobkyňa ovplyvniť. Bola predložená žalovanou pôvodnej žalobkyni v deň jej podpísania pôvodnou žalobkyňou. Uvedením do omylu by takto prišla o zákonné odstupné. U žalovaného pôvodná žalobkyňa pracovala od 04.09.2006 do 14.03.2016 t.j. 9 rokov, 6 mesiacov a 10 dní. Už v roku 2013 sa sťažovala na tŕpnutie rúk. Je teda nepochybné, že na chorobu z povolania ochorela u žalovaného v súvislosti s výkonom jej práce a tento priebeh sa stupňoval až do potreby operácie. Vznik choroby jednoznačne súvisí teda výlučne s vykonávanou prácou (resp. v súvislosti s jej výkonom). V súvislosti s tým treba uviesť, že pôvodná žalobkyňa inú prácu nemala. Práca u žalovaného ju bavila a bola s ňou spokojná. Nemala žiaden dôvod skončiť u neho pracovný pomer. Po prepustení sa nevedela zamestnať u iného zamestnávateľa a prišla o príjem. Dôvod skončenia je oddeliteľný od samotnej dohody a v súlade s judikatúrou podlieha osobitnému preskúmvaniu zo strany súdu. Za výrazne podstatnú skutočnosť je potrebné vziať to, že návrh na dohodu o skončení pracovného pomeru vypracoval žalovaný, a teda prípadné nezrovnalosti alebo nesprávnosti sa posudzujú práve v neprospech tejto strany dohody. Zároveň žalovaný ako zamestnávateľ je podstatne silnejšou stranou a ide o súdny spor so slabšou stranou podľa § 316 a nasl. Civilného sporového poriadku. Domnievame sa, že žalovaný ako zamestnávateľ prezumoval chorobu z povolania, a preto inicioval takéto rýchle ukončenie pracovného pomeru dohodou, do ktorej uviedol pre neho výhodnejší dôvod, čo však nezabavuje súd povinnosti vecne preskúmať všetky okolnosti smerujúce k ukončeniu pracovného pomeru a faktický dôvod jeho skončenia. Konania žalovaného v danom prípade možno dôvodne posudzovať aj ako konania v rozpore s dobrými mravmi. Máme za to, že v čase uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru boli splnené podmienky pre vyplatenie 10-násobku priemerného mesačného zárobku ako odstupného. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva záver, že žalovaný ako zamestnávateľ bol povinný pôvodnej žalobkyni vyplatiť odstupné v sume najmenej 10-násobku jej priemerného zárobku. Žalovanému ako zamestnávateľovi žalobcu bolo zrejmé, že pôvodná žalobkyňa nesmie vykonávať doterajšiu prácu pre ohrozenie chorobou z povolania resp. pre jej existenciu. Nasvedčujú tomu zdravotné problémy pôvodnej žalobkyne už od roku 2013 a následné vyšetrenia, operácia a dlhodobá PN, ako aj skutočnosť, že žalovaná rokovala s pôvodnou žalobkyňou o preradení na inú prácu, ale k tomu nedošlo. Ak by žalovaný akceptoval, že zdravotný stav pôvodnej žalobkyne je dobrý, jednal by s ňou neuzatvoril dohodu o skončení pracovného pomeru pre zlý zdravotný stav a jednal by s ňou narietil preradenie na inú prácu. V hlásení choroby z povolania zo dňa 14.05.2016 je uvedený ako dátum prvého zistenia choroby z povolania deň 02.06.2015, čo predstavuje deň, kedy boli u nej prvýkrát lekárske zaznamenané príznaky uvedeného profesionálneho ochorenia. Dátum 13.04.2016 predstavuje deň, kedy bolo formálne potvrdené na základe vyjadrení žalovanej o druhu vykonávanej práce, vyjadrenia RUVZ, inšpektorátu práce a podobne, že ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z DNJZ je chorobou z povolania a teda vzniklo následkom výkonu práce u žalovanej. Je aj logické už som samotného pomenovania a gramatického výkladu pojmu „deň vzniku choroby z povolania“, že ide o deň kedy táto choroba vznikla. V danom prípade je nepochybné že vznikla ešte v deň v ktorom bola pôvodná žalobkyňa v pracovnom pomere u žalovaného. Aj podľa § 8, ods.

3, zákona č. 461/2003 Z.z. 461/2003 choroba z povolania je aj choroba, ktorá bola zistená pred jej zaradením do zoznamu chorôb z povolania, najviac tri roky pred dňom jej zaradenia do tohto zoznamu. Ak tu teda zákon spätne priznáva určitým zdravotným stavom aj spätne status choroby z povolania, o to viac za chorou z povolania je potrebné považovať niečo, čo už bolo zaradené v zozname týchto chorôb a čo jednoznačne vzniklo počas trvania pracovného pomeru, ale mohlo byť formálne uznané neskôr. Na túto chorobu jednoznačne ochorela u svojho zamestnávateľa - žalovaného.

11. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 24.11.2021 o.i. uviedol, že dňa 23. septembra 2021 bolo právnenému zástupcovi Žalovaného doručené vyjadrenie právneho zástupcu Žalobcu k doteraz vykonanému dokazovaniu a k priebehu konania v prejednávanej veci („Vyjadrenie“) spolu so súdnymi rozhodnutiami, ktoré Žalobca predložil súdu ako súčasť Vyjadrenia. Predmetom Vyjadrenia je najmä právne vyjadrenie žalobcu k otázke, či pre rozhodnutie o nároku je rozhodný deň vzniku choroby z povolania (deň prvého zistenia) alebo deň uznania choroby z povolania lekárskeho posudkom podľa § 31a ods. 13 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov („Zákon o ochrane verejného zdravia“). Závery Žalobcu uvedené vo Vyjadrení sú nesprávne, nepodložené a opierajú a o súdne rozhodnutia, ktoré nemožno v prejednávanej veci aplikovať. K Vyjadreniu žalovaný uvádza, že žalobca vo Vyjadrení dospel k záveru, že pre rozhodnutie o nároku, ktorý je predmetom tohto konania je rozhodný deň vzniku choroby z povolania (deň prvého zistenia), pričom tento záver opiera o nasledovné rozhodnutia: rozhodnutie Okresného súdu Prievidza, sp. zn. XXC/XX/XXXX zo dňa 25. októbra 2010, rozhodnutie Okresného súdu Prievidza, sp. zn. XX X. zo dňa 11. októbra 2015, rozhodnutie Okresného súdu Humenné, sp. zn. XX X. zo dňa 7. mája 2013, rozhodnutie Krajského súdu Prešov, sp. zn. XCoPr/X/XXXX zo dňa 14. novembra 2013, rozhodnutie Krajského súdu Trnava, sp. zn. XXCoPr/X/XXXX zo dňa 20. júna 2016. Žiadne z predložených Súdných rozhodnutí nemožno na prejednanú vec aplikovať a Súdne rozhodnutia nepodporujú záver Žalobcu o dôvodnosti žalovaného nároku. Pri posudzovaní právnej otázky, či je pre rozhodnutie o nároku, ktorý si Žalobca uplatňuje rozhodný deň vzniku choroby z povolania (deň prvého zistenia) alebo deň uznania choroby z povolania lekárskeho posudkom podľa § 31a ods. 13 Zákona o ochrane verejného zdravia, je potrebné zohľadniť právnu úpravu v oblasti uznania choroby z povolania účinnú v čase kedy jednotlivé právne skutočnosti nastali. Dňa 25. júna 2014 schválila Národná rada SR zákon č. 204/2014 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Zákon o ochrane verejného zdravia („Novela“). Novela upravila podrobný postup uznávania choroby z povolania do § 30 a nasl. Zákona o ochrane verejného zdravia. Podľa § 31 ods. 15 Zákona o ochrane verejného zdravia účinného od 1. augusta 2014 sa za deň uznania choroby z povolania považuje deň vydania lekárskeho posudku o uznaní choroby z povolania. Novela je významným medzníkom v oblasti uznávania chorôb z povolania, pretože jednoznačne stanovila dovtedy nejasný postup v tejto oblasti. Je potrebné zdôrazniť, že Súdne rozhodnutia sp.zn. XXC/XX/XXXX, XXCpr/X/XXXX, XCoPr/X/XXXX Z. XXCoPr/X/XXXX, ktoré predložil Žalobca vychádzali z právneho stavu predchádzajúceho účinnosti Novely, alebo sa týkali skutkového stavu v čase, kedy Novela ešte nebola účinná. Vzhľadom na neexistujúcu právnu úpravu v čase vydania citovaných Súdných rozhodnutí sa všeobecné súdy pokúšali svojimi rozhodnutiami doplniť chýbajúcu legislatívu potrebnú pre objektívne určenie, od ktorého dátumu má zamestnanec uznanú chorobu z povolania. Keďže v prípade bývalej žalobkyne - pani Q. („pani Q.“) bola choroba z povolania uznaná až po účinnosti Novely, nie je opodstatnené sa hlbšie zaoberať Súdnymi rozhodnutiami, ktoré vychádzali zo skutkového stavu pred účinnosťou Novely. Spomedzi Súdných rozhodnutí sa len rozhodnutie Okresného súdu Prievidza, sp. zn. XX X. zo dňa 11. októbra 2015 („Rozhodnutie OS Prievidza“) zaoberá dôvodnosťou nároku na vyplatenie odstupného podľa §73 ods. 3 Zákonníka práce z dôvodu uznania choroby z povolania, pričom táto choroba z povolania bola uznaná až po účinnosti Novely. Ani Rozhodnutie OS Prievidza však nemožno v prejednávanej veci aplikovať, a to najmä z nasledovných dôvodov. Okresný súd Prievidza uznal nárok zamestnanca na vyplatenie desaťmesačného odstupného v spore vedenom pod sp. zn. XX X., avšak na základe tej skutočnosti, že už v čase uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru dňa 27. apríla 2015 bola zamestnankyni, ktorá v Rozhodnutí OS Prievidza vystupuje ako žalobkyňa, uznaná choroba z povolania na základe lekárskeho posudku zo dňa 18. februára 2015. V prípade Rozhodnutia OS Prievidza teda zamestnávateľ v čase skončenia pracovného pomeru mohol vedieť, že zamestnankyni s ktorou uzatvára dohodu o skončení pomeru bola uznaná choroba z povolania, keďže lekárskeho posudok o uznaní choroby z povolania bol vydaný viac ako dva mesiace pred skončením pracovného pomeru (tak ako je to uvedené na strane 2, odsek 1 Rozhodnutia OS Prievidza). Z uvedeného dôvodu preto Okresný súd Prievidza rozhodol o dôvodnosti nároku zamestnankyne a rozhodol, že dôvodom pre skončenie pracovného pomeru bola choroba z povolania, keďže táto bola v čase skončenia pracovného pomeru uznaná. V prípade skončenia pracovného pomeru s pani Q.

dohodou zo dňa 11. marca 2016 však Žalovaný nemal a ani nemohol mať vedomosť o chorobe z povolania pani Q.. Choroba z povolania bola pani Q. uznaná na Regionálnej komisii pre posudzovanie chorôb z povolania v Martine až 13. apríla 2016 (t.j. mesiac po skončení pracovného pomeru) na základe čoho bol vydaný lekársky posudok o uznaní choroby z povolania až 15. apríla 2016. Hlásenie o uznaní choroby z povolania pani Q. bolo Žalovanému zaslané až 20. mája 2016 tak, ako to vyplýva z písomnej informácie Ambulancie pracovného lekárstva OMZA TRADE s.r.o. zo dňa 17. septembra 2020, doručenej Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom dňa 18. septembra 2020. Ako vyplýva z uvedeného, skutkový stav uvedený v Rozhodnutí OS Prievidza sa podstatne líšil od skutkového stavu v prejednávanej veci. Na rozdiel of prejednávanej veci, v prípade Rozhodnutia OS Prievidza zamestnávateľ v čase skončenia pracovného pomeru preukázateľne vedel o tom, že zamestnankyni bola uznaná choroba z povolania. Žalovaný si tiež dovoľuje poukázať na účelovo nepravdivé tvrdenie Žalobcu vo Vyjadrení na strane 3, tretí odsek posledná veta, že „...Z pracovného pomeru bola prepustená k 14.02.2016“. Toto tvrdenie nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Pracovný pomer s pani Q. skončil Žalobca dohodou, ako to vyplýva z predložených písomných dôkazov, táto skutočnosť nebola spochybnená žiadnymi listinnými dôkazmi ani výpoveďou pani Q. na pojednávaní dňa 3. augusta 2020. V nadväznosti na vyššie uvedené je teda objektívne nemožné, aby dôvodom skončenia pracovného pomeru bola choroba z povolania. Objektívne nemohlo byť Žalovanému ani pani Q. v čase skončenia pracovného pomeru známe, že pani Q. bude uznaná choroba z povolania. Preto neobstojí záver, že dôvodom pre skončenie pracovného pomeru bola choroba z povolania. V tejto súvislosti Žalovaný poukazuje na rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 21. októbra 2010, sp. zn. XCoPr/X/XXXX, ktorý v prípade skutkovo zhodnom s prejednanou vecou potvrdil zamietnutie obdobnej žaloby Okresným súdom Bratislava III, s nasledovným odôvodnením: „Skutočnosť, že zdravotné problémy žalobkyne k času skončenia pracovného pomeru budú vyhodnotené ako choroba z povolania k času skončenia pracovného pomeru dohodou neboli ani žalobkyňi ani žalovanému známe a žalovanému potom nemožno pri všeobecnej vedomosti o zdravotnej nespôsobilosti žalobkyne vyčítať, že by využil neznalosť žalobkyne a ponúkol jej dohodu o skončení pracovného pomeru na škodu žalobkyne, s úmyslom vyhnúť sa zaplateniu odstupného vo výške podľa § 76 ods. 1 Zákonníka práce. Z výsledkov dokazovania v súdnej veci nie je možné ustáliť, že by žalovanému k času skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou bolo alebo mohlo byť známe, že žalobkyňa nie je schopná ďalšieho výkonu práce pre chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou, respektíve že by mu bola známa súvislosť medzi skutočnosťou, že nesmie vykonávať doterajšiu prácu pre ochorenie, ktoré je chorobou z povolania a dohodou o skončení pracovného pomeru dohodou so žalobkyňou, čím sa skutkový stav odlišuje od skutkového stavu, na ktorom založil právny záver Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. XXX. zo dňa 21.1.2014, keď v označenej veci zamestnávateľ mal vedomosť o tom, že zamestnanec prácu nemôže vykonávať pre následky pracovného úrazu.“ Z vyššie uvedeného vyplýva, že ani rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. XXCdo XXX/XXXX ktorým Žalobca vo Vyjadrení argumentuje nie je možné aplikovať na prejednanú vec. Žalobca vo Vyjadrení uvádza, že Žalovaný vedel o diagnóze pani Q. odo dňa vystavenia potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti č. XXXXXX, pričom uvedené taktiež dokladá kópiami listín zo zdravotnej dokumentácie pani Q.. V predmetnom potvrdení č. XXXXXX však nebola uvedená diagnóza, kvôli ktorej bola pani Q. dočasne pracovne neschopná. V prípade rôznych lekárskejších správ a nálezov ktoré boli predložené počas súdneho konania je nutné poukázať na skutočnosť, že k takýmto dokumentom zamestnávateľ nemá prístup, keďže sú súčasťou zdravotnej dokumentácie zamestnancov. Podľa §§ 22 až 24 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zamestnávateľ nemá prístup k zdravotnej dokumentácii zamestnancov a zároveň nemá ani oprávnenie požadovať výpisy z ich zdravotnej dokumentácie. Z týchto dôvodov je tvrdenie Žalobcu, že Žalovaný vedel o diagnóze pani Q. v čase skončenia pracovného pomeru odo dňa vystavenia potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti č. XXXXXX nepravdivé. Ako Žalovaný uviedol v písomných vyjadreniach počas tohto súdneho sporu, a ako to aj vyplýva z listinných dôkazov, ktoré boli súdu v tomto súdnom konaní predložené, Žalovaný a pani Q. uzavreli dohodu o skončení pracovného pomeru dňa 11. marca 2016, s účinnosťou dňa 14. marca 2016. Pani Q. bola uznaná choroba z povolania až 13. apríla 2016 (t.j. viac, než jeden mesiac po skončení pracovného pomeru), o čom Ambulancia pracovného lekárstva OMZA TRADE s.r.o. vydala lekársky posudok dňa 15. apríla 2016. Hlásenie o uznaní choroby z povolania pani Q. bolo Žalovanému zaslané až dňa 20. mája 2016, ako to vyplýva z písomnej informácie Ambulancie pracovného lekárstva OMZA TRADE s.r.o. zo dňa 17. septembra 2020, doručenej Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom dňa 18. septembra 2020, a ktorá je založená v spisovej dokumentácii v tejto veci. Je nepochybné, že počas trvania pracovného

pomeru neboli splnené podmienky § 76 ods. 3 Zákonníka práce, pani Q. preukázateľne nevznikol a nemohol vzniknúť uplatňovaný nárok, a teda, súd by mal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

12. Súd sa oboznámil s písomnými podaniami strán sporu spolu s prílohami, výsluchom pôvodnej žalobkyne - G. Q. na nariadenom pojednávaní, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci:

13. Dňa 04.09.2006 žalovaný uzavrel s pôvodnou žalobkyňou pracovnú zmluvu, čím vznikol medzi pôvodnou žalobkyňou ako zamestnancom a Žalovaným ako zamestnávateľom pracovný pomeru.

14. Dňa 11.03.2016 podpísali žalovaný ako zamestnávateľ a pôvodná žalobkyňa ako zamestnanec dohodu o skončení pracovného pomeru podľa § 60 ods. 1 Zákonníka práce. Pracovný pomer zanikol dňa 14.03.2016 na základe dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 11.03.2016 uzavretej medzi žalovaným ako zamestnávateľom a pôvodnou žalobkyňou ako zamestnancom. Dôvodom skončenia pracovného pomeru tak, ako je uvedené v dohode o skončení pracovného pomeru (Článok II. Dohody), bola zdravotná nespôsobilosť zamestnanca (žalobkyne) na výkon práce, pričom žalobkyňa nemohla byť preradená na inú pracovnú pozíciu, ktorá by vyhovovala jej zdravotným obmedzeniam. Na základe toho bolo žalobkyňi vyplatené odstupné vo výške trojnásobku jej priemerného mesačného zárobku (Článok IV. Dohody) podľa § 76 ods. 2 písm. c) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce.

15. Dňa 01.07.2016 žalobkyňa doručila žalovanému list zo dňa 30.06.2016, ktorým si nárokuje doplatenie odstupného do výšky desaťnásobku priemerného mesačného zárobku podľa ustanovenia § 76 ods. 3 Zákonníka práce, v zmysle ktorého zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončí pracovný pomer výpoveďou alebo dohodou z dôvodov, že zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre pracovný úraz, chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou, alebo ak na pracovisku dosiahol najvyššiu prípustnú expozíciu určenú rozhodnutím príslušného orgánu verejného zdravotníctva, patrí pri skončení pracovného pomeru odstupné v sume najmenej desaťnásobku jeho priemerného mesačného zárobku. Od žalovaného žiadala doplatenie odstupného v lehote do 15.07.2016. Na tento list žalovaný odpovedal listom zo dňa 1.7.2016. doručeným právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 6.7.2016, v ktorom odmietol nárok žalobkyne z dôvodu jeho neopodstatnenosti.

16. Medzi stranami sporu neboli sporné nasledovné skutkové tvrdenia: pracovná zmluva zo dňa 04.09.2006, dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 11.03.2016.

17. Sporným zostalo, či žalobkyňi patrí podľa § 76 ods. 3 Zákonníka práce nárok na vyplatenie odstupného v sume najmenej desaťnásobku jej priemerného mesačného platu z dôvodu skončenia pracovného pomeru medzi žalovaným ako zamestnávateľom a žalobkyňou ako zamestnancom dohodou, nakoľko žalobkyňa nebola spôsobilá vykonávať prácu pre chorobu z povolania, ktorá jej mala výkonom práce vzniknúť.

18. Žalobkyňa na nariadenom pojednávaní vypovedala, že u žalovaného bola zamestnaná 10 rokov. Choroba jej bola priznaná pre preťažovanie rúk, ona to riadne nahlásila. Doktor Ď., ktorý to prešetroval, poslal všetky doklady jej zamestnávateľovi - žalovanému. Z predloženej lekárskej dokumentácie vyplýva, že dátum prvého zistenia choroby bol stanovený dňom 02.06.2015 a choroba z povolania bola lekárske posudkom uznaná dňom 13.04.2016, t. j. až po uzatvorení dohody o skončení pracovného pomeru medzi žalovaným ako zamestnávateľom a pôvodnou žalobkyňou ako zamestnancom, a teda po samotnom účinnom skončení pracovného pomeru. Priebeh jej ochorenia - poškodenie karpálnych tunelov sa preukázal tým, že pôvodnej žalobkyňi trpeli ruky, najmä pravá, s ktorou vykonávala prácu, a to hlavne v noci, na základe čoho podstupovala lekárske vyšetrenia. Pôvodnej žalobkyňi nepomáhali predpísané lieky, čo vyústilo až do operácie karpálnych tunelov. Po operácii sa pôvodná žalobkyňa vrátila na pôvodné pracovné miesto u zamestnávateľa (žalovaného), pričom naďalej nebola schopná svoju pridelenú prácu vykonávať. Zamestnávateľ nemal možnosť preradiť ju na iné pracovné miesto. Ukončenie pracovného pomeru prebiehalo tak, že pôvodná žalobkyňa bola zamestnávateľom vyzvaná, aby priniesla doklad o uznaní choroby z povolania stanovenej lekárom, aby jej zamestnávateľ mohol dať výpoveď. Pôvodná žalobkyňa zamestnávateľovi ako doklad priniesla lekársku prepúšťaciu správu od obvodného lekára zo dňa 29.06.2015. Žalobkyňi bola následne predložená dohoda o skončení pracovného pomeru z dôvodu zdravotnej nespôsobilosti na výkon práce s tým, že zmluvné strany sa dohodli, že pôvodnej žalobkyňi bude vyplatené odstupné vo výške trojnásobku priemerného mesačného platu, pričom pôvodná žalobkyňa znenie dohody nenamietala (len vyjadrila vôľu pracovať na inej pozícii,

čo zo strany zamestnávateľa nebolo možné realizovať), túto pôvodnú žalobkyňa aj žalovaný podpísali, a teda pracovný pomer sa skončil dňom 14.03.2016. Doktor Ď. (lekár) mal žalobkyňu upozorniť, že v prípade uznania choroby z povolania má nárok na odstupné vo výške desaťnásobku priemerného mesačného platu.

19. Uplatnený nárok súd posudzoval ako pracovnoprávny nárok, t. j. podľa ustanovení Zákonníka práce a podporne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

20. Takto zistený skutkový stav súd posúdil podľa nasledovných ustanovení právnych predpisov:

21. Podľa § 59 odsek 1 Zákonníka práce, pracovný pomer možno skončiť a) dohodou, b) výpoveďou, c) okamžitým skončením, d) skončením v skúšobnej dobe.

22. Podľa § 60 odsek 1 Zákonníka práce, ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na skončení pracovného pomeru, pracovný pomer sa skončí dohodnutým dňom.

23. Podľa § 60 odsek 2 Zákonníka práce, dohodu o skončení pracovného pomeru zamestnávateľ a zamestnanec uzatvárajú písomne. V dohode musia byť uvedené dôvody skončenia pracovného pomeru, ak to zamestnanec požaduje alebo ak sa pracovný pomer skončil dohodou z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. a) až c).

24. Podľa § 60 odsek 3 Zákonníka práce, jedno vyhotovenie dohody o skončení pracovného pomeru vydá zamestnávateľ zamestnancovi.

25. Podľa § 15 Zákonníka práce prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom.

26. Podľa § 19 Zákonníka práce účastník, ktorý konal v omyle, ktorý druhému účastníkovi musel byť známy, má právo od zmluvy odstúpiť, ak sa omyl týka takej okolnosti, že by bez neho k zmluve nedošlo

27. Podľa § 76 ods. 2 písm. c) Zákonníka práce zamestnancovi patrí pri skončení pracovného pomeru dohodou z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) alebo z dôvodu, že zamestnanec stratil vzhľadom na svoj zdravotný stav podľa lekárskeho posudku dlhodobú spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu, odstupné najmenej v sume trojnásobku jeho priemerného mesačného zárobku, ak pracovný pomer zamestnanca trval najmenej päť rokov a menej ako desať rokov. Podľa § 76 ods. 3 Zákonníka práce zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončí pracovný pomer výpoveďou alebo dohodou z dôvodov, že zamestnanec nesmie vykonávať prácu pre pracovný úraz, chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou, alebo ak na pracovisku dosiahol najvyššiu prípustnú expozíciu určenú rozhodnutím príslušného orgánu verejného zdravotníctva, patrí pri skončení pracovného pomeru odstupné v sume najmenej desaťnásobku jeho priemerného mesačného zárobku; to neplatí, ak bol pracovný úraz spôsobený tým, že zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali, alebo pracovný úraz si spôsobil zamestnanec pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok a zamestnávateľ nemohol pracovnému úrazu zabrániť.

28. Podľa § 76 ods. 3 v spojení s § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce sa vyžaduje, aby v prípade uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru z dôvodu, že zamestnanec nesmie pre chorobu z povolania vykonávať svoju doterajšiu prácu, bola choroba z povolania uznaná na základe lekárskeho posudku, ktorým sa rozumie len lekársky posudok podľa § 31a ods. 13 Zákona o ochrane verejného zdravia. Bez existencie tohto lekárskeho posudku nie je v zmysle Zákonníka práce možné z tohto dôvodu skončiť Pracovný pomer.

29. Podľa § 31a ods. 13 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v znení neskorších predpisov („Zákon o ochrane verejného zdravia“), lekársky posudok o uznaní choroby z povolania obsahuje a) evidenčné číslo, b) názov, adresu a identifikačné číslo poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, c) meno a priezvisko, dátum narodenia a adresu trvalého pobytu posudzovanej

osoby, e) údaje o zamestnávateľovi posudzovanej osoby, f) názov pracoviska, profesiu a pracovné zaradenie posudzovanej osoby, g) číslo a názov choroby z zoznamu chorôb z povolania, h) odôvodnenie a záver, i) odtlačok pečiatky špecializovaného pracoviska s uvedením špecializácie lekára a podpis lekára.

30. Z § 8 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších právnych predpisov („Zákon o sociálnom poistení“) prítom jednoznačne vyplýva, že aby určitá choroba mohla byť považovaná za chorobu z povolania: i) musí ísť o chorobu zaradenú do zoznamu chorôb z povolania ii) musela vzniknúť za podmienok stanovených v zozname chorôb z povolania zamestnancovi pri plnení pracovných úloh alebo v súvislosti splnením pracovných úloh iii) musí byť za chorobu z povolania uznaná príslušným zdravotníckym zariadením. Za takéto zariadenie sa podľa § 31a ods. 2 Zákona o ochrane verejného zdravia rozumie špecializované pracovisko, ktorým je poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, ktorý poskytuje zdravotnú starostlivosť, ktorú vykonávajú lekári s odbornou spôsobilosťou na výkon špecializovaných pracovných činností v špecializačných odboroch pracovné lekárstvo, klinické pracovné lekárstvo, klinická lexikológia, alebo dermatovenerológia.

31. Podľa § 31a ods. 15 Zákona o ochrane verejného zdravia je dňom uznania choroby z povolania deň vydania lekárskeho posudku o uznaní choroby z povolania podľa § 31a ods. 13 Zákona o ochrane verejného zdravia.

32. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

33. Podľa § 37 odsek 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

34. Dohoda o skončení pracovného pomeru je dvojstranným právnym úkonom, ktorým na základe zhodného prejavu vôle zamestnanca zamestnávateľa dochádza ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu. Ide o jediný dvojstranný právny úkon, na základe ktorého možno platne skončiť pracovný pomer. Dohoda o skončení pracovného pomeru musí vykazovať všetky náležitosti platného právneho úkonu, absencia ktorých má za následok neplatnosť dohody. Nevyhnutnou obsahovou náležitosťou dohody o skončení pracovného pomeru je deň skončenia pracovného pomeru. Dohoda o skončení pracovného pomeru môže obsahovať všetko, na čom sa účastníci pracovného pomeru dohodnú a čo je pre nich dôležité. Zamestnávateľ sa môže so zamestnancom dohodnúť na skončení pracovného pomeru z akýchkoľvek dôvodov. Tieto dôvody sa môžu, ale aj nemusia uviesť v dohode o skončení pracovného pomeru. Pri skončení pracovného pomeru dohodou sa podľa súčasného právneho stavu nevyžaduje ingerencia zástupcov zamestnancov vo forme prerokovania, resp. súhlasu. Určité problémy v súvislosti so skončením pracovného pomeru na základe dohody môžu vzniknúť v prípadoch, keď obaja účastníci pracovného pomeru alebo len jeden z nich má pochybnosti, či došlo k platnému uzatvoreniu dohody o skončení pracovného pomeru v súlade s technikou uzatvárania zmlúv podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a či boli dodržané všetky náležitosti platného právneho úkonu. V tejto súvislosti je potrebné skúmať otázku náležitosti právneho úkonu - konkrétne slobody vôle. Právny úkon je totiž vôľovým konaním a vôľa je vnútorným psychickým vzťahom, ktorý smeruje k spôsobeniu právneho následku. Vôľa nie je navonok zrejmalá sama osebe, výrazom vôle, jej objektivizácie, je jej prejav. Vôľa konajúceho subjektu musí byť skutočne daná, vážna, bez omylu. V tejto súvislosti je zrejmé, že žalobca sa žalobou nedomáhal určenia, že predmetná dohoda o skončení pracovného pomeru je neplatná a ani z písomných vyjadrení ani z výpovede samotnej bývalej žalobkyne nebola počas celého konania namietaná neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru, súd ani nezistil dôvod, pre ktorý by predmetná dohoda o skončení pracovného pomeru mala byť neplatná, preto vychádzal z toho, že dohoda o skončení pracovného pomeru bola uzatvorená platne, t.j. slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, v súlade s citovanými ustanoveniami Zákonníka práce a Občianskeho zákonníka.

35. Na podklade vykonaného dokazovania, na základe zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení, súd po zvážení argumentov strán dospel k záveru, že žalobný návrh nie je dôvodný a žalobe nie je možné vyhovieť.

36. Pôvodná žalobkyňa a žalovaný ukončili pracovný pomer založený zmluvou zo dňa 04.09.2006 - dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 11.03.2016, v ktorej sa dohodli, že pracovný pomer končí dňom 14.03.2016, pričom v dohode uviedli že podľa § 60 ods.2 Zákonníka práce je dôvodom

ukončenia pracovného pomeru je zdravotná nespôsobilosť zamestnanca na výkon práce. Pôvodnej žalobkyni bola uznaná choroba z povolania lekárskeho posudkom zo dňa 15.04.2016 podľa § 31a ods.13 Zákona o ochrane verejného zdravia, v ktorom je uvedené o.i., že za deň uznania choroby z povolania sa považuje 13.04.2016. Z uvedeného vyplýva, že v čase skončenia pracovného pomeru nebola pôvodnej žalobkyni choroba z povolania uznaná. Za deň uznania choroby z povolania sa podľa § 31 ods. 15 Zákona o ochrane verejného zdravia považuje deň vydania lekárskeho posudku o uznaní choroby z povolania. Uvedená právna úprava bola zavedená novelou Zákona o ochrane verejného zdravia schválenou Národnou radou SR dňa 25.06.2014 a táto jednoznačne stanovila dovtedy nejasný postup v tejto oblasti danej problematiky. Súd mal preukázané z písomnej informácie Ambulancie pracovného lekárstva OMZA TRADE s.r.o. od I.. N. Ď. (č. 105 spisu) zo dňa 17.09.2020 - doručenej súdu dňa 18.09.2020, že Hlásenie o uznaní choroby z povolania pôvodnej žalobkyni bolo žalovanému ako aj sociálnej poisťovni zaslané dňa 20.05.2016. V nadväznosti na uvedené nie je objektívne možné skonštatovať, že žalovaný skončil pracovný pomer s pôvodnou žalobkyňou dohodou z dôvodu choroby z povolania, a teda táto skutočnosť nemohla byť žalovanému ani objektívne známa. Pôvodná žalobkyňa sa odvolávala na svoju častú práceneschopnosť, avšak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v potvrdení č.XXXXXX o práceneschopnosti pôvodnej žalobkyne bola uvedená iná diagnóza ako tá, kvôli ktorej bola pôvodnej žalobkyni uznaná choroba z povolania. Preto žalovaný v dohode o skončení pracovného pomeru s pôvodnou žalobkyňou ako dôvod skončenia uviedol „zdravotnú nespôsobilosť zamestnanca na výkon práce“, čo samo o sebe nemôže objektívne predstavovať dôvod skončenia pracovného pomeru pre chorobu z povolania. Zamestnávateľ navyše nemá prístup k zdravotnej dokumentácii zamestnancov, pričom nemá ani oprávnenie požadovať výpisy z ich zdravotnej dokumentácie. Žalovaný nárok pôvodnej žalobkyni voči žalovanému nevznikol a ani nemohol vzniknúť v zmysle platnej právnej úpravy. Súd dospel k názoru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v tom, že by preukázala svoje tvrdenia, že zamestnávateľ vedel alebo mohol vedieť, už v čase uzavretia dohody o skončení pracovného pomeru mala mať žalobkyňa uznanú chorobu z povolania. Žalovaný nemohol vedieť o uznaní choroby z povolania nakoľko táto bola žalobkyni uznaná až po skončení pracovného pomeru dohodou. Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

37. Podľa § 262 odsek 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

38. Podľa § 262 odsek 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol vo veci úspešný v plnom rozsahu, preto súd rozhodol tak, že žalovanému sa priznáva náhrada trov konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.